

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și șase

Cele șapte vremi ale lui Nebucadnețar: o tapiserie profetică ce dezvăluie păgânismul, papalismul și Statele Unite

Jeff Pippenger
2023-12-21

Simbolul lui Nebucadnețar din capitolul al patrulea este remarcabil. «Cele șapte vremuri» ale sale au prefigurat perioadele de timp în care păgânismul (necurmatul) și papalitatea (fărădelegea pustiirii) au călcat în picioare sanctuarul și oștirea.

Atunci am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelu sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Daniel 8:13.

„Călcarea în picioare atât a sanctuarului, cât și a oștirii”, menționată în versetul treisprezece, reprezintă „cele șapte vremi” care au fost ultima dintre cele două mâini ale lui Dumnezeu; iar „cele șapte vremi” ale lui Nebucadnețar reprezintă „cele șapte vremi” care au fost cea dintâi dintre mâinile lui Dumnezeu, însă, din punct de vedere profetic, amândouă sunt reprezentate ca aceeași linie.

Și voi întinde peste Ierusalim firul de măsurat al Samariei și firul cu plumb al casei lui Ahab; și voi curăța Ierusalimul cum curăță un om un blid, curățându-l și răsturnându-l cu gura în jos. 2 Împărați 21:13.

Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, se referă la a doua linie a mâinii lui Dumnezeu, așa cum a fost adusă asupra regatului de sud, Iuda, începând din anul 677 î.Hr. „Șapte vremuri” ale lui Nebucadnețar reprezintă linia primei mâini a lui Dumnezeu, așa cum a fost adusă asupra regatului de nord al lui Israel, începând din anul 723 î.Hr. „Șapte vremuri” ale lui Nebucadnețar reprezintă o mie două sute șazeci de ani în care păgânismul a călcat în picioare sanctuarul și oștirea, urmați de o mie două sute șazeci de ani în care papalitatea a călcat în picioare sanctuarul și oștirea.

Papismul este, în esență, păgânism acoperit cu mărturisirea credinței creștine. „Păgânism botezat”, ca să zicem așa. Nu există nimic care să-L reprezinte pe Hristos sau creștinismul în catolicism. Lumea a învățat acest fapt în cursul istoriei Evului Întunecat, dar, de la 1798 încolo, lumea a uitat. Papalitatea are aceeași inimă ca păgânismul. Religia și riturile acestor religii sunt identice. Judecata de „șapte vremi” asupra lui Nebucadnețar a constat în faptul că i s-a dat o inimă de fiară. Inima de fiară care i-a fost dată era inima ce reprezenta religia păgânismului, fie că era păgânism pe față, fie păgânism mascat sub forma catolicismului. Sora White identifică balaurul din Apocalipsa, capitolul doisprezece, ca fiind Satana, dar, într-un sens secundar, el este Roma păgână.

Astfel, deși balaurul, în primul rând, îl reprezintă pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne. Tragedia veacurilor, 439.

Fiara pe care Nabucodonosor a reprezentat-o timp de „șapte vremi” a fost fiara balaurului timp de o mie două sute șazeci de zile, iar apoi fiara catolicismului pentru încă o mie două sute șazeci de zile. La sfârșitul acelor zile, Nabucodonosor este un simbol al Statelor Unite, care, în cele din urmă, sunt profetul mincinos. În mod profetic, Nabucodonosor a reprezentat balaurul, fiara și profetul mincinos, care sunt cele trei puteri ce alcătuiesc Babilonul spiritual și care conduc lumea la Armageddon. Nabucodonosor reprezintă Babilonul literal și, procedând astfel, a fost întrebuițat ca simbol al tuturor celor trei puteri care alcătuiesc Babilonul spiritual al zilelor de pe urmă.

Pentru a recunoaște simbolismul tocmai identificat, este important să-l situăm mai întâi pe Nebucadnețar în anul 1798, când, la sfârșitul «celor șapte vremuri», împărăția lui este restabilită. Vom stabili acest reper în capitolul al patrulea din Daniel, înainte de a începe să parcurgem capitolul într-o manieră mai sistematică.

La „timpul sfârșitului”, în anul 1798, cartea lui Daniel a fost dezpecetluită, iar ea și-a împlinit atunci scopul de a prezenta o lumină tot mai mare, care avea să pună la încercare, să curățească și să formeze două clase de închinători. Dezpecetluirea cărții lui Daniel marchează începutul procesului de testare în trei trepte, întemeiat pe adevărurile descoperite la acea vreme.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Scopul profetic al desigilării cărții, alcătuită din cartea lui Daniel și cartea Apocalipsei, este de a pune la încercare generația care este în viață în perioada istorică în care cartea este desigilată. În Daniel, capitolul doisprezece, sunt identificate trei profeții de timp. Prima este perioada de o mie două sute șazeci de ani, în care puterea poporului sfânt trebuia să fie risipită.

Tu însă, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului; mulți vor cutreiera încoace și încolo, și cunoștința va crește. Apoi eu, Daniel, am privit și, iată, stăteau alți doi: unul pe malul acesta al râului, iar celălalt pe malul acela al râului. Și unul a zis către bărbatul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: Până când va fi sfârșitul acestor minuni? Și am auzit pe bărbatul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și când se va sfârși risipirea puterii poporului celui sfânt, toate acestea vor lua sfârșit. Daniel 12:4-7.

Celelalte două perioade profetice din capitolul doisprezece sunt de o mie două sute nouăzeci de zile și de o mie trei sute treizeci și cinci de zile.

Și am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri? Iar el a zis: Mergi drumul tău, Daniel, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, iar cei înțelepți vor înțelege. Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și urâciunea pustiirii va fi așezată vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Fericit este cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Daniel 12:8-12.

În versetele respective, „timpul sfârșitului” este de două ori menționat și definit drept momentul când cuvintele din cartea lui Daniel aveau să fie dezpecetluite. Cuvintele care urmează să fie dezpecetluite la „timpul sfârșitului” sunt cele trei perioade profetice de o mie două sute șaiszeci (o vreme, două vremi și o jumătate de vreme), o mie două sute nouăzeci și o mie trei sute treizeci și cinci. Două dintre cele trei perioade sunt definite drept „zile”. Două dintre cele trei s-au încheiat în 1798, iar a treia s-a încheiat chiar la sfârșitul anului 1843. Aceasta are loc chiar la sfârșitul anului 1843, căci versetul spune: „Ferice de cel ce așteaptă și ajunge până la...”

Cuvântul „cometh” înseamnă „atinge”. Binecuvântat este, așadar, cel ce așteaptă și atinge, de asemenea, întâia zi a anului 1844. Timpul de zăbovire din pilda celor zece fecioare a început la prima dezamăgire din istoria millerită, iar acea dezamăgire a sosit chiar în ultima zi a anului 1843, iar chiar ultima zi a anului 1843 atinge chiar prima zi a anului 1844. Binecuvântarea așteptării a început când a început timpul de zăbovire, la prima dezamăgire.

Există mult mai multe aspecte de abordat în aceste versete, dar punctul pe care îl avem în vedere aici este rolul profetic al lui Daniel. Scopul cărții lui Daniel, pe care Daniel o reprezintă în acest pasaj, este acela de a produce un proces de testare în trei etape atunci când cartea este desigilată. I s-a spus lui Daniel să-și urmeze calea până la vremea sfârșitului, când cartea avea să fie desigilată. Concluzia capitolului subliniază ceea ce se va întâmpla la sosirea vremii sfârșitului.

Dar du-te pe calea ta până ce va fi sfârșitul; căci te vei odihni și vei sta la sorțul tău la sfârșitul zilelor. Daniel 12:13.

Cartea lui Daniel avea să stea la sorțul ei la sfârșitul zilelor profetice ale lui Daniel.

Când Dumnezeu îi dă unui om o lucrare deosebită de îndeplinit, el trebuie să stea în sorțul și în locul său, precum Daniel, gata să răspundă chemării lui Dumnezeu, gata să îplinească scopul Său. Manuscript Releases, volumul 6, 108.

La vremea sfârșitului, în 1798, Daniel a stat în sorțul său, lucru exprimat în versetul treisprezece ca „la sfârșitul zilelor”. Sfârșitul izgonirii lui Nebucadnețar timp de „șapte vremi” indică anul 1798, căci ea s-a încheiat „la sfârșitul zilelor”.

Și la sfârșitul zilelor eu, Nebucadnețar, mi-am ridicat ochii spre cer, și înțelegerea mi s-a întors; și L-am binecuvântat pe Cel Preaînalt și L-am laudat și L-am onorat pe Cel ce trăiește în veci, a Cărui stăpânire este o stăpânire veșnică, iar împărăția Lui dăinuie din neam în neam. Toți locuitorii pământului sunt socotiți ca nimic; și El face după voia Sa cu oștirea cerurilor și cu locuitorii pământului; și nimeni nu-I poate opri mâna, nici să-I zică: Ce faci Tu? În același timp rațiunea mi-a revenit; și, spre slava împărăției mele, mi s-au întors cinstea și strălucirea; și sfetnicii mei și dregătorii mei m-au căutat; și am fost întărit în împărăția mea, și mi s-a adăugat o măreție deosebită. Acum eu, Nebucadnețar, laud, înalț și cinstesc pe Împăratul cerurilor, ale Cărui lucrări sunt toate adevăr, iar căile Lui sunt judecată; iar pe cei ce umblă în mândrie El poate să-i smerească. Daniel 4:34-37.

Expresia „sfârșitul zilelor” reprezintă timpul sfârșitului, în 1798. Nebucadnețar a fost atunci întărit în împărăția sa, iar istoria nu mai era cea a fiarelor păgânismului și papalității. În acel moment,

Nebucadnețar reprezenta un om pe deplin convertit și, în felul acesta, reprezenta fiara din pământ din profeția biblică, care a început să domnească în 1798, începând ca un miel, deși era destinată să ajungă, în cele din urmă, să vorbească asemenea unui balaur. El reprezintă fiara din pământ care avea să domnească timp de șaptezeci de ani simbolici, în împlinirea lui Isaia douăzeci și trei, așa cum împărăția lui literală a domnit timp de șaptezeci de ani literali. Symbolismul este „etanș”.

Nebucadnețar reprezintă o verigă profetică între cele trei puteri reprezentate în Apocalipsa, capitolele doisprezece și treisprezece. Acolo ele sunt identificate ca balaurul, fiara care se ridică din mare și fiara care se ridică din pământ. În Apocalipsa, capitolul șaisprezece, ele sunt identificate ca cele trei puteri care conduc lumea la Armagedon. „Cele șapte vremuri” ale lui Nebucadnețar leagă împreună toate cele trei fiare, căci Babilonul literal ilustrează Babilonul spiritual, iar aceeași linie profetică ce se află în cartea lui Daniel este reluată în cartea Apocalipsei, căci cele două cărți se desăvârșesc una pe cealaltă.

Nebucadnețar reprezintă anul 1798 ca o verigă profetică între balaurul, fiara și profetul mincinos. 1798 a fost "timpul sfârșitului" pentru solia primului înger și pentru istoria millerită. William Miller a fost călăuzit să-și întemeieze întreaga sa structură profetică pe recunoașterea balaurului păgânismului și a fiarei catolicismului, dar nu a văzut Statele Unite drept fiara pământului și profetul mincinos. El putea vedea istoria anterioară "timpului sfârșitului" din 1798, dar viitorul era încă viitor. La "timpul sfârșitului" din 1989, toate cele trei puteri aveau să fie atunci recunoscute.

Despecetluirea recunoașterii profetice a balaurului și a fiarei în 1798 este reprezentată prin râul Ulai din capitolele șapte, opt și nouă. Despecetluirea recunoașterii profetice a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos în 1989 este reprezentată prin râul Hidechel din capitolele zece, unsprezece și douăsprezece. Nebucadnețar reprezintă mișcarea primului înger sosită în 1798 și îl tipifică pe Belșatar, care reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger sosită în 1989. Din acest motiv, al doilea vis al lui Nebucadnețar, din capitolul patru, reprezintă solia primului înger.

„Șapte vremuri” ale lui Nebucadnețar s-au încheiat la „timpul sfârșitului”, în 1798, odată cu apariția mesajului de avertizare privind judecata care urma să vină. La „sfârșitul zilelor”, el este un om convertit, reprezentând astfel cornul republican al fiarei din pământ, când aceasta era asemenea unui miel. El reprezintă în același timp cornul protestant filadelfian al fiarei din pământ.

Fiind primul împărat al Babilonului, el îl prefigurează pe Belșatar, ultimul împărat al Babilonului. Judecata lui a fost prefigurată de judecata lui Nimrod și, la rândul ei, a prefigurat judecata lui Belșatar. Judecata lui a reprezentat deschiderea judecării de cercetare la 22 octombrie 1844.

Împăratul Nebucadnețar, către toate popoarele, neamurile și limbile care locuiesc pe tot pământul: Pacea să vi se înmulțească. Am socotit de cuviință să fac cunoscute semnele și minunile pe care Dumnezeu Preaînalt le-a săvârșit față de mine. Cât de mari sunt semnele lui și cât de puternice sunt minunile lui! Împărăția lui este o împărăție veșnică, iar stăpânirea lui este din neam în neam. Eu, Nebucadnețar, eram liniștit în casa mea și prosperam în palatul meu: am avut un vis care m-a înspăimântat, iar gândurile de pe patul meu și vedeniile capului meu m-au tulburat. Daniel 4:1-5.

Visul l-a înspăimântat pe Nebucadnețar, iar simbolismul visului reprezintă evanghelia veșnică a primului înger, care poruncește oamenilor: «Temeți-vă de Dumnezeu».

Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca s-o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ și la orice neam, seminție, limbă și popor, zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, fiindcă a sosit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor. Apocalipsa 14:6, 7.

Evanghelia veșnică este o solie în trei etape; primul pas, așa cum este reprezentat de primul înger, este să ne temem de Dumnezeu, al doilea pas este să-I dăm slavă, iar al treilea este reprezentat de ceasul judecății Lui. „Slava” reprezintă caracterul, iar al doilea „haidem” din istoria răzvrătirii lui Nimrod este momentul în care a fost cercetat caracterul cetății și al turnului. A fost o judecată de cercetare. Unirea bisericii cu statul este chipul fiarei, iar al doilea pas al lui Nimrod a constat în manifestarea chipului fiarei, însă al doilea pas al evangheliei veșnice produce o glorie a caracterului lui Dumnezeu, nu al lui Nimrod.

Frica lui Nebucadnețar este un simbol al primei încercări, așa cum a fost și alegerea lui Daniel de a nu adopta regimul alimentar al Babilonului, căci Daniel se temea de Dumnezeu. Primul înger a intrat în istorie în 1798, iar după aceea a fost împuternicit la 11 august 1840. Visul lui Nebucadnețar situează sosirea primei solii la timpul sfârșitului, în 1798.

Am văzut un vis care m-a înspăimântat, iar cugetările mele de pe patul meu și vedeniile capului meu m-au tulburat. De aceea am dat poruncă să fie aduși înaintea mea toți înțelepții Babilonului, ca să-mi facă cunoscută tălcuirea visului. Atunci au intrat vrăjitorii, astrologii, haldeii și ghicitorii; și le-am spus visul înaintea lor, dar nu mi-au făcut cunoscută tălcuirea lui. Dar, la urmă, a intrat înaintea mea Daniel, al cărui nume era Belteșatar, după numele dumnezeului meu, și în care este duhul dumnezeilor sfinți; și înaintea lui i-am spus visul, zicând: O, Belteșatar, mai-marele vrăjitorilor, fiindcă știu că duhul dumnezeilor sfinți este în tine și nicio taină nu te tulbură, spune-mi vedeniile visului meu pe care l-am văzut și tălcuirea lui. Daniel 4:5-9.

Sosirea primei solii la vremea sfârșitului, în 1798, care este reprezentată de temerea lui Nebucadnețar, marchează momentul în care cartea lui Daniel trebuia să fie despecetluită.

Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor cutreiera încoace și încolo, și cunoștința va spori. ... Și el a zis: Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:4, 9, 10.

Când cartea lui Daniel a fost desigilată la „vremea sfârșitului”, oamenii au fost chemați să vină și să cerceteze creșterea cunoștinței, iar acea chemare a produs în cele din urmă două clase de închinători. O clasă nu a putut înțelege, iar cealaltă a putut. Înțelepții Babilonului, reprezentați drept „magicienii, astrologii, Caldeii și ghicitorii”, nu au putut înțelege, dar Daniel a înțeles. „Înțelepții” babilonieni nu au putut înțelege și, prin urmare, îi reprezintă pe cei răi. Daniel i-a reprezentat pe cei înțelepți.

Vom continua capitolul patru din Daniel în articolul următor.

Cei care sunt necredincioși lucrării lui Dumnezeu sunt lipsiți de principialitate; motivațiile lor nu sunt de o asemenea natură încât să-i conducă să aleagă ceea ce este drept în toate împrejurările. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să simtă în orice moment că se află sub privirea angajatorului lor. Cel care a vegheat asupra ospățului sacrileg al lui Belșatar este prezent în toate instituțiile noastre, în camera de socoteli a negustorului, în atelierul particular; iar mâna fără sânge îți consemnează la fel de sigur neglijența, cum a consemnat judecata înfricoșătoare asupra împăratului hulitor. Osânda lui Belșatar a fost scrisă în cuvinte de foc: «Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor»; iar dacă nu-ți împlinești obligațiile încredințate de Dumnezeu, osânda ta va fi aceeași. Mesaje către tineri, 229.